ЕБЕНЕЗЕР СКРУДЖ

до зустрічі з духами

Але ж бо й був цей Скрудж! Вичавлювати соки, витягати жили, загарбувати, заграбастувати, вимагати — все це чудово вмів старий ! Наче був не людиною, а — таким , що нікому жодного разу в житті не вдалося висікти з його бодай іскру жалю. , він ховався у свою раковину, як устриця. заморозив ізсередини старечі риси його обличчя, загострив , скував , змусив посиніти губи й почервоніти очі, зробив його скрипливий голос. І навіть жилаве підборіддя, рідке волосся й брови, здавалось, укрилися паморозззю. Він скрізь приносив із собою холод; присутність Жодне не могло його обігріти, і жоден його не пробирав. Найлютіший не міг бути злішим від Скруджа, найзапекліша не могла бути такою жорстокою, а проливний — таким нещадним. Жоден жебрак не насмілювався простягнути до нього руку , жодна дитина не зважувалася запитати в нього, , і за все життя жоден перехожий не попросив його . Здавалося, навіть собаки розуміли, що

І ви гадаєте, Скрудж цим переймався? . Він ішов по життю, цураючись усіх; і ті, хто його добре знав, вважали, що йому навіть якось найменший прояв симпатії до себе.

LIVEWORKSHEETS